

စိတ်ကူး၍၍အနုပညာ

ဆွဲငှက်

တစ်ဝက်မန်ကျည်းပင်

ဝတ္ထုတို ၅ နှစ်

ဆူးငှက်

တစ်ဝက်မန်ကျည်းပင်

ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်

တစ်ဝက်မန်ကျည်းပင်
မီးသင့်အသိုက်
ဘဲငန်းကိစ္စ
ပတိုင်မိ
ငါးတို့ပျော်ရာ တောင်သေလာ

Today Book Store

1100.00Ks.

T02920

တစ်ဝက်မန်ကျည်းပင် ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်၊ ဆူးငှက်
မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တီဆွ
အတွင်းသရုပ်ဖော် - ကိုကိုနိုင်
စာမျက်နှာ ၆၁ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ခင်တီ x ၁၈.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

ရောင်းစျေး ၁၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

၁။ တစ်ဝက်မန်ကျည်းပင်	၁
၂။ မီးသင့်အသိုက်	၁၅
၃။ ဘဲငန်းကိစ္စ	၂၃
၄။ မတိုင်မီ	၃၅
၅။ ငါးတို့ပျော်ရာ တောင်သေလာ	၄၆

၂၀၁၅

ပုဂံ
 ဝါးတန်းကျောင်း

၆

တစ်ဝက်မန်ကျည်းပင်

သပြေပင် ကုက္ကိုတန်းကထွက်တော့ မွန်းတိမ်းရုံပဲ ရှိသေးသည်။ ဒါတောင် ကုက္ကိုတန်းမှာ နားနေကြတာက နာရီသုံးမတ်တင်းလောက် ကြာ၏။ ဘုတလင် ညောင်ပင်ဈေးဂိတ်မှ ဝယ်လာသော မုန့်တီကို ရွာမှ လှည်းကြိုများ ယူလာသည့် ထမင်းနှင့် ရောနယ်စားရတာ မြန်လှသည်။ သပြေပင် ကုက္ကိုတန်းသည် လူတစ်ဖက်မကရှိသော အရိပ်ကောင်းလွန်းသည့် ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါင်း အပင် (၂၀) ခန့် တန်းစီအုပ်မိုးနေ၍ နေပြောက်မထိုးဟုပင် ဆိုရမည်။ သည်အပင်တန်းကြီးအောက်မှာ အများသုံး ရေတွင်း ရှိသည်။ ထို့နောက် ကန်ပေါင်ရိုးမြင့်မြင့်နှင့် ရေကန်ကြီး ရှိသည်။ ရေကန်ကြီးဘေးမှာ ခြင်္သေ့မုခ်ဦး၊ အာရုံခံ ဇရပ်လေးနှင့် စေတီတစ်ဆူ။

ဟိုအရှေ့ဘက် တောင်ရိုးဆီက စီးဆင်းလာသော တောင်ကျချောင်းလေးသည် လျှိုတွေ၊ ချပ်တွေ၊ ယာခင်းတွေ၊ ကျောက်ကုန်းတွေကို ဖြတ်သန်းလာပြီးနောက် ဟောဒီ ကုက္ကိုပင်တန်းအောက်ရောက်တော့ ချောင်းသန္ဓေပျောက်ကာ သဲပြင်ကြီး ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် သည်နေရာကို သပြေပင်သဲတာဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

စင်စစ် တောင်ကျချောင်းဟု ခေါ်သော်လည်း အညာက ချောင်းများမို့ ရေမရှိ။ မိုးရွာမှသာ တောင်ကျရေ ဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းသည့် ချောင်းခြောက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သပြေပင်သဲတာမှာ ရေမရှိ။ မန္တလေးမှ မနက်အစောဆုံး ကားဦးနှင့် ထွက်လာသူက ဘုတလင်ကို အစောဆုံး ရောက်သည်။ နောက် ဆက်တိုက် ဆက်တိုက် ရောက်လာမည့်သူတွေ ရှိ၏။ သူတို့ သူတို့က နောက်ကားနှင့် ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ လာကြိုကြသော ရွာလှည်းများက လေးငါးဆယ်စီးမက ရှိသည်။ ဘုတလင် စောလှဝင်း ဆီစက်ဝင်းထဲမှာ လှည်းချွတ်ထားကြ၏။ သည်တော့ ကားဦးနှင့် ပါလာပေမဲ့ နောက်ထပ် နာရီပိုင်းအတွင်း ရောက်လာဦးမည့်သူတွေကို စောင့်ချင်ကြသေးသည်။ လူစုံမှ အရှေ့ဆီ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး သွားရမည့် ခရီးကို ဆက်ကြမည်။ ထို့ကြောင့် နောက်လာမည့်သူများကို ဘုတလင် ကားဂိတ်နှင့် မဝေးသေးသော သပြေပင်သဲတာမှာ လှည်းချွတ်နားရင်း စောင့်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နေလည်း နည်းနည်း အစောင်း၊ လူကလည်း အစုံ၊ ပျင်းရိငြီးငွေ့ ဖွယ် ခရီးကြမ်းကြီးအား လှည်းတအိအိစီးရင်း ခရီးဆက်ရပေဦးအံ့။

လှည်းစာ ထိုးမထားသောကြောင့် လှည်းဘီးက တကျိကျိ မြည်နေသည်။ ပြုပြင်ခြင်းမရှိသော လှည်းလမ်းမို့ တစ်ခါတစ်ရံ ညာဘက်သို့ မှောက်လုမတတ် စောင်း၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်ဘက်သို့ ဝင်ရိုးနှင့် မြေကြီးထိအောင် စောင်း၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကန်သင်းမှ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ချောင်းရိုးကို နွားတွေ အမြီးထောင်အောင် ရုန်းထွက်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လှည်းလမ်းဘေးမှ ဆူးကိုင်းများက မျက်နှာဆီ ပြေးလာတတ်သေးသည်။ လှည်းလမ်းသည် သဲဆန်သော ကျောက်စရစ်မြေချည်းမို့ တအိအိ ရုန်းရသည်။ ခရီးကလည်း အတက်။

လှည်းလမ်းက ကြမ်းသလို အညာနေကလည်း ပူပြင်းလှ၏။ ကျနေချိန် ဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျားဘသား ပူနေချေသေးသည်။ ခရီးကကြမ်း၊ နေကပူသော်လည်း ကွဲကွာနေသည့် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေနှင့် တွေ့ရသောကြောင့် ပျော်သည်။ စကားတွေ မကုန်နိုင်အောင် ပြောကြရသည်။ ဒါက 'နမူနာ' ရှိသေး။ လှည်းကြို လာသူတွေနှင့်သာ ရှိသေး။ ခရီးဆုံးပန်းတိုင် ရွာမှာက အိမ်ပေါက်စေ့ အမျိုးချည်း ဖြစ်၏။ တောင်ရပ်မှာ၊ မြောက်ရပ်မှာ၊ အရှေ့ကျင်းမှာ၊ အနောက်ကျင်းမှာ။

ထန်းရည်ချို သောက်ရင်း၊ မြေပဲလှော် ဝါးရင်း၊ ရွှေလသာသာ တလင်းပေါ်မှာ ချွတ်ထားသည့် လှည်းပေါ် နှစ်စပ်စောင် ခြံရင်း၊ ဆွေဟောင်းမျိုးဟောင်းတွေနှင့် စကားတွေ အားရအောင် ပြောလိုက်မဟဲ့ ဆိုသော အာသီသဖြင့် သည်ခရီးကြမ်းကို ရောက်လာကြသူချည်း ဖြစ်သည်။ ပွဲအကြောင်း၊ ပဲအကြောင်း၊ နှမ်းအကြောင်း၊ ထန်းအကြောင်း၊ ကျောင်းအကြောင်း၊ ပြောင်းအကြောင်း။

အခုလို လှည်းပေါ်မှာပဲကို ကိုကြီးစံအောင်က တံဖျာတဝင့်ဝင့်နှင့် ရွာအကြောင်းကို နဘောထပ်ကာ ပြော၏။ ဦးကြီးအောင်သာက ပါးစပ်မှာ ဆေးတံခဲကာ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်ထောက်သည်။ ထို့အတူ အရှေ့လှည်းများဆီက လေးအောင်မောင်း၊ ဖိုးလေးနီ၊ ဖိုးအောင်ကျော်တို့ အသံကို တစာစာ ကြားနေရ၏။

လမ်းက ကြမ်းလှသည်။ နေက ပူလှ၏။ ဖုန်လုံးတွေက တထောင်းထောင်း ထနေသည်။ ဆီးကိုင်တစ်ကိုင်က မျက်နှာနား ရှုပ်လာချေသေး၏။ မနက် မလင်းမီကတည်းက တောက်လျှောက် ကားကို စီးခဲ့ရ၍ ခေါင်းတွေ မူးနောက်နေတာ၊ အခုတော့ဖြင့် နေပူပေမဲ့ ပျောက်ခဲ့ပြီ။ 'ရွာရောက်တော့မှာ' ဟူသော မျှော်လင့်ချက် ဆေးကြောင့်ပဲ။

ဖြစ် သည်။ ကလေးဘဝမှာမို့ ခရီးထွက်ရလျှင် ပျော်တာကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။ မိသားစု တစ်စုလုံးသာမက ဆွေမျိုးသားချင်းများပါ တစ်စု တစ်ဝေး ပါလာသောကြောင့် ဖြစ်မည်။

ထိုစဉ်ကာလကတည်းက ကျွန်တော်မှာဖြင့် ရွာပြန်ရမည် ကြားက တည်းက ပျော်၏။ ထိုအခါ ရွာက နွေအခါ အလှူကို မျှော်သည်။ ကျောင်းရေစက်ချကို မျှော်သည်။ ဘုရားထီးတင်ကို မျှော်သည်။ ထို့အတူ အဘ (ကျွန်တော်တို့နယ်က အဖေကို အဘဟု ခေါ်သည်။) ကလည်း နှစ်စဉ် ရွာပြန်ဖို့ လုံးပန်းသည်။ ပြန်ဖြစ်အောင်လည်း ပြန်သည်။ မြို့က ကတ္တရာလမ်းမှာ အရပ်တကာမှာ ထမ်းပိုးရောင်းချရင်း ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ လူလားမြောက်အောင် ပြုစုခဲ့ရသူ တစ်ယောက်အဖို့ ရွာသို့ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ပြန်၍ ရွာရေကိုသောက်၊ ရွာလေကို ရှူ၊ ရွာထမင်း ရွာဟင်းကိုစား၊ သားချင်းများနှင့် နောက်ချေးချရင်း ပေါင်းပေါက်ရင်း စကားတွေပြော။ ဤသို့ဖြင့် အဘသည် ဘဝအမောကို ဖြေခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဆရာသမားအရင်း ရွာဘုန်းကြီးထံ ဝတ်ဖြည့်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အဘသည် ပေါင်းဟောင်းသင်းဟောင်းများ နှင့် နွားအကြောင်း ငြင်းခုံသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤသို့သောအခါများ၌ အဘ၏ ပုဆိုးစကို ဆွဲကာ သွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်၏။ တောင်ကျောင်းဘုန်း ကြီး ချကျွေးသော ပေါက်ပေါက်ဆုပ်များကို တစ်ဖဲ့ပြီးတစ်ဖဲ့ ကိုက်ကာ စားရင်း အဘနှင့် ဘုန်းကြီးတို့ မမောနိုင်မပန်းနိုင် ပြောကြသော မယ် တော်ပျံအကြောင်း၊ ကျောင်းဦးသိမ်အကြောင်း၊ ကျောင်းမွေယာ အကြောင်း၊ ဘုန်းကြီး ဦးမေဓာအကြောင်း သိရ၏။

အရီးမလှထွေး ကြော်ပေးသော ပဲပေါင်းကြော်ကို တကျွတ်ကျွတ် စားရင်း ဦးကြီးဘအေးနှင့် အဘတို့ပြောသည့် တောင်ရိုးမျှစ်အကြောင်း၊

သစ်ကျင်းကြီးက နွားအကြောင်း၊ ပန်းချင်းယာအကြောင်း သိရသည်။ ရွာတွင် အလည်အပတ် ရောက်နေသည့် ရက်များထဲမှ တချို့ရက်များသည် အဘနှင့် ဦးကြီးဘအေးတို့ လှည်းယဉ်ကလေးကို ကကာ နွားကောင်းတစ်ရှဉ်းနှင့်အတူ ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းက ယာခင်းများဆီ သွားရောက်လည်ပတ်သော ရက်များ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် လှည်းယဉ်ကလေး၏ လှည်းအိမ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ မရမက လိုက်သွားတတ်သည်။ ထိုခရီးကား အဘ၏ ငယ်မူပြန် ခရီးတည်း။ လှည်းယဉ်ကလေးကို အဘကိုယ်တိုင် ကိုင်သည်။ ဤသို့မောင်းရင်း အလှည့်က ဘယ်လို၊ အတိုင်က ဘယ်လို ဟူသော ကျွန်တော် နားမလည်သည့် နွားစကားများ ပြောတတ်ကြသည်။ ဤယာခင်းခရီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်း ပေါက်ဆိန်ပေါက်ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီအထိ အရောက်သွားတတ်လေတော့သည်။

ပေါက်ဆိန်ပေါက် ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီ သွားပြီဆိုမှဖြင့် မန်ကျည်းအုပ်လမ်းက 'ချောင်းမင်းကွေ့' ယာကိုတော့ ဝင်ဖြစ်တတ်သည်။ တကယ်တော့ ချောင်းမင်းကွေ့ယာက ကျွန်တော်တို့ယာ ဖြစ်၏။

“ဒီယာက ဟောဒီနယ်မှာ အကောင်းဆုံးပဲကွာ။ မင်းနယ် မြေကို ကြည့်စမ်း။ အခြားယာနဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းအဖေများ လက်ထက်ကတည်းက လုပ်လာတာပဲကွာ။ အခု ငါလုပ်နေတာ မင့်သားတော်မောင် တစ်သက်ရှိပြီ။ ဘာစိုက်စိုက် သူများထက်သာတာချည်း မောင်” ဟု ဦးကြီးဘအေးက အဘကို ပြောနေကျ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပိုင်သော ချောင်းမင်းကွေ့ယာမှာ ဦးကြီးဘအေးက လက်ရှိလုပ်နေသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အဘိုးဆုံးတော့ အဘရသည်မှာ ချောင်းမင်းကွေ့ယာ၊ ပန်းချင်းယာနှင့် ရွှေစအနည်းငယ်ပဲ ဖြစ်သည်။

ပန်းချင်းယာကတော့ သည်ယာလောက် မကောင်း။ အဘ၏ နှမတစ်ယောက်က ယူလုပ်နေသည်။ ချောင်းမင်းကွေ့ယာရောက်တော့ လှည်းလမ်းကနေ ယာခင်းထဲဝင်သော လှည်းလမ်းအတိုင်း ဖွဲ့ဝင်ရ၏။ အတော်ဝင်မိမှ ဟိုတောင်ဘက်ချောင်းစပ်က ယာတဲမှာ လှည်းချွတ်ရသည်။ ယာတဲမှာ သောက်ရေအိုးတစ်လုံး ရှိသည်။ ဝါးကွပ်ပျစ်လေး ရှိသည်။ ယာတဲဆားမှာ သနပ်ပင်ကြီး ရှိသည်။ ထို့နောက် ဦးကြီးဘအေး မန္တလေးအလည်လာစဉ်က မျိုးယူသွားပြီး စိုက်ထားသော ဆီးပင် ရှိသည်။ ဆီးပင်ကို ဆူးစည်းရိုး ကာထားရသည်။ ယာခင်းက ဆယ်ဧကနီးပါးလောက် ကျယ်မှာပေါ့။

ယာခင်းရောက်ရင်ဖြင့် ဦးကြီးဘအေးက ကျောက်တုံးသုံးလုံး ဖိုခုံလောက်ဆိုင်ထားသော မီးဖိုတွင် အနီးအပါးမှ ထင်းခြောက်များ ကောက်ပြီး မီးဖို၏။ တဲထဲက မြေရေနွေးအိုးမှာ သောက်ရေအိုးထဲက ရေထည့်ပြီး ရေနွေးကျို၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ချောင်းရိုးထဲ ဆင်းသွားတာ တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာ။ အဘနှင့် ကျွန်တော် ယာခင်းတစ်လျှောက် လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူချိန်မှ သတ္တုချိုင့် ပိန်ရှုံ့ရှုံ့လေးနှင့် မြေအိုးတစ်လုံးကိုဆွဲကာ ရောက်လာတတ်သည်။

“ကိုနီတာတို့ ထန်းတဲရောက်တော့ ပုတတ် မိထားတာ တွေ့တာနဲ့ ချောင်းရိုးက ခွေးတောက်ရွက်ခူးပြီး ချက်လာတာ မောင်။ ပင်ကျရည် တစ်လုံးလည်း ဆွဲလာခဲ့တယ်”

ဟု ပြော၏။ မြေအိုးထဲက အမြှုပ်တစ်စီနဲ့ ထန်းရည်ကို ယာတဲက သင်္ဘောဝါးကြမ်းစင်ပေါ်ရှိ အုန်းမှုတ်ခွက်များ ယူလာပြီး ခေါင်းပေါင်းစနှင့် သုတ်ကာ ငှဲထည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အုန်းမှုတ်တစ်လုံး လှမ်းပေးရင်း-

“သောက်ကွ၊ ရဲကျော်ရ၊ တောဘိလပ်ရည်။ တောရောက်တော့ တောအလိုက်ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောတတ်သည်။ ထိုစဉ်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပူပူနွေး
နွေး ချက်ထားသော ပုတတ်နှင့် ခွေးတောက်ချက်ကို မစားဝံ့ခဲ့တာ ခုမှ
တွေးတိုင်း တွေးတိုင်း နောင်တရနေမိတော့၏။ ဘာပဲပြောပြော ငယ်စဉ်က
ရွာပြန်ခရီးမှာ အမှတ်ရနေဆုံးက ‘ချောင်းမင်းကွေ့ယာ’ ဆိုတာတော့
ပြောချင်ပါသည်။

ကျွန်တော် ရုံးက ပြန်လာတော့ အိမ်မှာ ရွာက ဦးကြီးဘအေး
ရောက်နေ၏။ မတွေ့ရတာ လေးငါးခြောက်နှစ်ကြာတော့ ဦးကြီးဘအေး
တော်တော်ကျနေတာ သတိထားမိသည်။

“ဟ... ရဲကျော်ကြီးရ၊ မင်းကလည်း ဒီလိုဒီလိုပါပဲလားကွာ။
အခု အလုပ်က ဘာလုပ်ရတာတုံးကွ။ ဘွဲ့ရပြီး မြို့ပိုင်ကလေး ဘာလေး
မရဘူးလားကွာ” ဟု လှမ်းမေးသည်။ အဘက ပက်လက်ကုလားထိုင်
ပေါ်မှနေ၍-

“ရောက်ကတည်းက မင်း မမြင်လို့ မေးနေတာကွ။ ငါက ညနေမှ
ပြန်လာမှာလို့ ပြောထားရတာ” ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ဦးကြီးဘအေးဘေး ဝင်ထိုင်ရင်း-

“ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ၊ အလည်သက်သက်လား”

ဟု မေးသောအခါ-

“မဟုတ်ဘူးကွ။ ဦးပဉ္စင်းနဲ့ လိုက်လာတာ။ ပရိက္ခရာ လာဝယ်
တာ။ ‘တာမ’ က ဒီနွေ လှူမလို့ကွ။ အဲဒါ မင်းတို့လာဖြစ်အောင် လာ
ရမှာ”

ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အဘက ရယ်နေမိကြ၏။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာမရောက်တာ
ကြာပြီ။ ကြာဆို အတော်ကြာပြီဟုပင် ပြောမရလို ဖြစ်၏။ အရင်က

မန္တလေး၊ ဘုတလင်၊ လော်ကယ်ရထား ရှိခဲ့ဖူး၏။ မန္တလေးက မနက် ငါးနာရီလောက်ထွက်လျှင် ဘုတလင်သို့ နေ့လယ် ၁၁ နာရီလောက် ရောက်သည်။ ဘုတလင်က ခေါက်ပြန် ချက်ချင်း ပြန်ထွက်တာ မန္တလေး ကို ညနေခြောက်နာရီလောက်ဆို ရောက်သည်။ ဒီဇယ်ခေါင်းနှင့်မို့ အချိန်မှန်သည်။ နောက် သည်ရထား မရှိတော့။

သည်ရထားရှိတုန်းက ကားမူးတတ်သော အဘအဖို့ အဆင်ပြေ သည်။ ရထားမရှိသည့်နောက် ကားစီးဖို့ အဘမှာ အတော်ကြိုးစားရ သည်။ ကားစီးလျှင် မုံရွာမှာ တစ်ညနှစ်ညလောက် နားပြီးမှ ဘုတလင်သို့ ခရီးဆက်နိုင်၏။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်စဉ် နွေခါဆို ရွာကို ရောက်နေကျက မရောက်ဖြစ်တော့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အေး... ငါက အခုပုံအတိုင်း နေကောင်းနေတယ်ဆိုရင် လာခဲ့ မယ်ကွာ။ မုံရွာ နှစ်ညလောက် နားပြီးမှ ကူးနိုင်မှာ။ ပြန်ချင်သေးတယ် မောင်ရာ။ ရွာရေလေးလည်း သောက်ချင်သေးတယ်။ ပဲထမင်းနဲ့ ဥသျှစ် ရွက်ချက်လေးလည်း စားချင်သေးတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ အောင်ကျော် လှူကတည်းက မရောက်တာပဲကွာ” ဟု အဘက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ရုံးက ခွင့်ယူပြီး လိုက်ခဲ့မယ် ဦးကြီး”
ဟု ပြောရသေးသည်။ ဦးကြီးဘအေးက ရေနွေးကြမ်း တဖူးဖူး မှုတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ခဏနေတော့ အမေက မီးဖိုထဲမှနေ၍-
“ကိုင်း... ကိုင်း... ကိုဘအေး ထမင်းစားရအောင်”
ဟု လှမ်းခေါ်သည်။ အဘကိုလည်း-

“တော်တို့ သားအဖပါ တစ်ခါတည်း ဝင်စားကြ” ဟု ပြောလိုက် ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ ထမင်းစားဖို့ထက် သည်နှစ်နွေ ရွာပြန်ရင် ဟူသော အတွေးကဝင်နေကာ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်လှုပ်ရှားနေတော့သည်။

* * *

သည်နှစ်နေ့လည်း ရွာသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ဦးကြီးဘအေး၏ သမီး အလှူသို့လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီတုန်းက အဘရော၊ အမေရော၊ အစ်မရော၊ ကျွန်တော်ရော ပါသည်။ အခုလို စုံစုံလင်လင် ရွာသို့ မပြန်ဖြစ်တာ ကြာတော့ ပျော်စရာကောင်းနေသည်။ ထူးထူးခြားခြား ပျော်သူက အဘပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့ရွာမို့ သူ့ပေါင်းဟောင်းသင်းဟောင်းတွေ တွေ့မည်။ သူ့ဆွေတွေမျိုးတွေ တွေ့မည်။ ထိုမျှမက လှည်းယဉ်ကလေး ကပြီး ရွာနားက ယာတွေဆီ၊ ပေါက်ဆိန်ပေါက်ကျောင်းဆီ အသားကျလေး မောင်းလိုမောင်း၊ ဒုန်းမောင်းလိုမောင်းနှင့် ငယ်မူပြန်ရမည် မဟုတ်လား။ ထို့အပြင် ဦးကြီးဘအေးနှင့် ချောင်းမင်းကွေ့ယာခင်းသို့ ဝင်ဦးမည် မဟုတ် လား။ ယာထဲမှာ ခွေးတောက်ရွက်နှင့် ပုတတ်နှင့် ချက်ကာ ထန်းရည်နှင့် မြည်းဦးမည် မဟုတ်လား။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါပြီ။ ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ဒီတစ်ခါတော့ တခြားယာများကို လည်းကောင်း၊ ပေါက်ဆိန်ပေါက် ကျောင်းကို လည်းကောင်း မသွားဖြစ်ပါ။ ‘ချောင်းမင်းကွေ့’ ယာကိုပဲ သွားဖြစ်ပါသည်။ လှည်းယဉ်ကလေးနှင့် မဟုတ်ပါ။ ရိုးရိုးလှည်းနှင့်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ အဘက လှည်းမမောင်းပါ။ ထို့အတူ ဦးကြီးဘအေးလည်း မမောင်းပါ။ ဦးကြီးဘအေး သမက်က မောင်းပါသည်။ အဘ၊ ဦးကြီး ဘအေး၊ ကျွန်တော်နှင့် ဦးကြီးဘအေး သမက် ကိုဖိုးလှတို့ လေးယောက် ‘ချောင်းမင်းကွေ့’ ယာသို့ သွားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ‘ချောင်းမင်းကွေ့’ ယာသို့ သွားခြင်းသည် အပျော်ခရီးထွက်ခြင်းချည်းသက်သက် ကြုံခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော့်အဖို့မူ ယခုလို လောက်လောက်လားလားဖြစ်ပါမှ ဤယာခင်း သို့ အလုပ်သဘောဖြင့် ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ယာခင်းသို့ ဒုတ်ဒုတ် ထိရောက်ပါမှ သိရလေတော့သည်။

ယာခင်းရောက်၍ တဲမှာ လှည်းချွတ်၊ သနပ်ပင်ရိပ်မှာ နွားတွေ ချည်၊ မြေပဲရိုး တစ်ပွေ့ယူ၊ နွားတွေကျွေး၊ မီးဖိုမှာ မီးမွှေး၊ မြေကရားနှင့် ရေနွေးတည်ထားပြီးနောက် ကိုဖိုးလှက ဝါးကွပ်ပျစ်ရို ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သိုင်းထားသော ပုဆိုးကို မပြီး ချွေးသုတ်၏။ ထို့နောက် အဘဘက် လှည့်ကာ-

“ဦးလေးကောင်းလည်း အားနာနာနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ဒီနှစ်တော့ ကျုပ် လှူတာတန်းတာနဲ့ ပန်းနေတာ။ အဲဒါ နောက်နှစ်နွေမှာ ဦးလေး ကောင်း ပြောသလို ဒီယာကိစ္စ ဖြတ်ပေးပါ့မယ်။ အဲဒါ မနေ့ညက ဦးကြီးအေးနဲ့ မေးကြည့်တော့ ဦးလေးကောင်း ယူတာတွေ နုတ်လိုက်တာ ကျုပ်က သုံးထောင်ပေးရမှာ ကျန်တာပေါ့။ အဲဒါ နောက်နှစ်နွေအကုန် ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ပြော၏။

ကျွန်တော်က နားမလည်သလို အဘကို ကြည့်တော့ အဘက-
“ဒီလိုကွ ငါ့သားရ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြစို့။ အဘက ဒီယာ ကို ကိုဘအေးဆီ ပေါင်ထားတာ ကြာပြီကွ။ မှတ်မှတ်ရရ မင်း ရှစ်တန်း နှစ်ကတည်းက။ ငွေကိုတော့ အဘနှစ်တိုင်း ရွာပြန်ပြီး ကိုဘအေးဆီက နည်းနည်းချင်းယူတာ။ မနှစ်ကတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်း အဘ ဆေးဖိုး လည်းကုန် ဆိုတော့ အပြတ်ရောင်းမယ်လို့ ကိုဘအေးကို လှမ်းမှာရတာ။ အဲဒါ အဘယူသုံးတာတွေနဲ့ ယာတန်ကြေး နှိမ်လိုက်တော့ သုံးထောင်ပဲ ကိုဘအေးက ပေးရမှာကွ။ အဲဒါ မောင်ဖိုးလှက နောက်နှစ်ယူဖို့ ပြော တာ”

ဟု ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ကိုဖိုးလှ ဘက် လှည့်၍-

“ရပါတယ်ကွာ။ ပြောရမယ့်လူမှတ်လို့။ မင်းလှူတာ တန်းတာ လည်း အသိပဲ။ တို့က ပြန်ကျေးဇူးတင်ရမှာ”

ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာမှမပြောနိုင်အောင် အံ့ဩရ၏။ ဪ...
ငယ်ငယ်တုန်း ရွာပြန်ကတည်းက ဒီယာခင်းရောက်ရင် ငါတို့ယာဆိုပြီး
ပျော်ခဲ့ရတာ။ အဲဒီကတည်းက ငါတို့ မပိုင်ခဲ့ပါလား ဟူသော အတွေးဖြင့်
စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်ရ၏။ သို့သော် ဒီယာကပင် ကျွန်တော့်ကို ဘွဲ့
တစ်ခု ရယူပေးခဲ့တာကို သတိထားမိပြန်တော့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ရ
သေးသည်။ ယာခင်းအနေအထားက ဘာမှ မပြောင်းလဲ။ ဆီးပင်နေရာမှာ
တလင်းပြင် ဖြစ်သွားတာပဲ ပြောင်းလဲသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝါးကွပ်ပျစ်
မှ ထပြီး တဲပြင်ထွက်၏။ ထို့နောက် ထိုယာခင်းအစပ်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်
ကြည့်နေမိသည်။ တပေါင်းနွေမို့ တံလျှပ်တို့ တရိပ်ရိပ်ထကာ မြင်ကွင်း
တွေက ဝေဝါးနေတော့၏။

* * *

မြင်ကွင်းတွေက ဝေဝါးနေတော့သည်။ လှည်းက ကန်သင်းရိုးမှ
ဝုန်းခနဲ ကျသွား၏။ ကိုဖိုးလှက ကြိုးကိုကန်ဆွဲကာ စုတ်သပ်ရင်း နွား
တွေကို ဆွဲနေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ
သည်။ မျက်ရည်တွေကို လက်ကိုင်ပဝါ ထုတ်ကာ သုတ်လိုက်ရသည်။
မြင်ကွင်းက ရှင်းလင်းလာ၏။ မနှစ်က ရွာပြန်ရသလို ဒီနှစ်လည်း ဆက်
တိုက်ပြန်ရသည်။ မနှစ်ကတော့ မိသားစု အစုံအလင်။ ဒီနှစ်မှာတော့
ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း။ မနှစ်က ရွာမှ ဦးကြီးဘအေးတို့ အလှူက
ပြန်လာပြီးနောက် မကြာခင်ပဲ အဘ ဆုံးသည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုအရင့်အရင်
နှစ်တွေ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်တုန်းက အဘလုပ်ခဲ့သော အလုပ်များကို
ဒီနှစ် ကျွန်တော် ရွာပြန်တော့ လုပ်ရချေပြီ။ ဦးကြီးဘအေးထံမှ ငွေယူခြင်း
ပေတည်း။

အဘကတော့ ဒီကိစ္စကို သူသေမည့်နှစ်မှာသာ မိသားစုကို အသိပေးခဲ့၏။ သူ အလုပ်လုပ်နေစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဣန္ဒြေမပျက်ခဲ့။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရွာပြန်ဝတ္တရား မပျက်ခဲ့။ ဒီနှစ်မှာတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရွာပြန်ရပြီ။ လျှပ်စစ်မီးနှင့် နောက်ဆုံးပေါ် ကားတွေနှင့် ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကြီးပြင်းကာ ဘွဲ့တစ်ခုပင် ရရှိပြီးသော မြို့ကြီးသား တစ်ယောက်သည် သေစာရှင်စာသာ တတ်ပြီး ထယ်သွား၊ ထွန်ဆံ၊ ထွန်တုံးတွေနှင့်သာ ရင်းနှီးသော ဦးကြီးဘအေးနှင့် ကိုဖိုးလှတို့ထံမှ ငွေလာယူရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်။ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျသည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှား ဝမ်းနည်းမိချေသည်တကား။ လွယ်အိတ်လေးတစ်လုံးမျှသော ဝန်စည်စလယ်သည် ကျွန်တော့်အဖို့ အလွန်လေးပင်နေတော့၏။ ရင်ဝယ်ပိုက်ထားရသည်။ ဒီလွယ်အိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ရရှိမည့် အမွေအနှစ်၏ နောက်ဆုံးပိတ် လက်ကျန်ငွေ သုံးထောင်ပါသည်။ နောက်ဆုံးပိတ် မျှော်လင့်ခြင်းဟုလည်း ပြောနိုင်သည်။

ကိုဖိုးလှက တံဖျာဖြင့် အလှည့် နွားခါးကို ထိုးရင်း-

“ရှေ့က အုပ်အုပ်က တစ်ဝက် မန်ကျည်းပင်ပဲဗျ။ ဟောသည့် ခရီးမှာ ဒီမန်ကျည်းပင်ကြီးက လမ်းတစ်ဝက်မှာရှိလို့ တစ်ဝက် မန်ကျည်းပင်လို့ ခေါ်သဗျ”

ဟု ပြောသည်။ တစ်ဝက်မန်ကျည်းပင်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ ဟောသည့်ခရီးမှာ သပြေပင်သဲတာကို သိသလို သိပါသည်။ သပြေပင်သဲတာက ခရီးအစ၏ အာဝါသ ဖြစ်၏။ ကန္တာရခရီး၏ အားမွေးစခန်း ဖြစ်၏။ ထို့အတူ တစ်ဝက်မန်ကျည်းပင်က ကန္တာရခရီးအလယ်ကောင်မှ ရပ်နားစခန်း ဖြစ်၏။ အပန်းဖြေရာ ဖြစ်၏။ ရှေ့တစ်ဝက်ခရီး၏ အားဖြည့်စခန်း ဖြစ်၏။ ခရီးသွားလှည်းတိုင်း နေပြောက်မထိုးသော ဟောဒီ မန်ကျည်းပင်ရိပ်ကြီးမှာ လှည်းချွတ်နားကြသည်။

မန်ကျည်းပင်စည်ကြီးက လူငါးယောက် ဖက်လို့မနိုင်။ မန်ကျည်းမြစ်ဆုံ
 ကြီးတွေက မြေကြီးကို အားစိုက်ထိုးခွဲနေသည်။ ကျောက်ကုန်းဘက်က
 ဆွဲယူထားသော အချို့အမြစ်ကြီးများကတော့ ရုန်းကန်ကုန်းရုန်းထနေ
 ၏။ မန်ကျည်းပင်ကြီး၏ တစ်ဖက်မှာ သဲတွေ အပြည့်။ လှဲအိပ်ချင်စရာ
 ပင် ကောင်းသေးတော့သည်။

တကယ်တော့ တစ်ဝက် မန်ကျည်းပင်သည် အားဆေး ဖြစ်
 သည်။ ခရီး၏ လွန်မြောက်အောင်မြင်မှု မှတ်တိုင် ဖြစ်သည်။ အချိန်
 ဇယား ဖြစ်သည်။ သေချာမှု တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ယခု ငွေသုံးထောင်သည် နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ဟု သိရသော
 အခါ မျက်ရည်ကျရအောင် ဣန္ဒြေပျက်ခြင်းကပင် ကျွန်တော့်ဘဝ၏
 မရေရာမှုများ ဖြစ်တော့သည်။ အသက်ကဖြင့် လူ့သက်တမ်းတစ်ဝက်
 ကျိုးပါပြီကော။

* * *

လှည်းက တစ်ဝက်မန်ကျည်းပင်မှာ သက်သာစွာ နားပြီး ခရီး
 ဆက်သည်။ မကြာခင် ဘုတလင်ကားဂိတ် ရောက်မည်။
 ဒါကတော့ သေချာသည်။

ပန်းဝေသီမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီ၊ ၁၉၉၅။

မီးသင့်အသိုက်

မီးကျွမ်းနေသော တံခါးကျည်းပေါင် မည်းမည်းမှာ တွန့်လိမ်နေသည့် ပတ္တာများ တွယ်ကပ်နေသည်။ အရင်က မြောက်ဘက် ပြတင်းပေါက်များမှ ကြည့်လျှင် မြင်ရသည့် ဝင်းထရံများ။ နိမ့်မြင့် အိမ်ခေါင်မိုးများနေရာတွင် မီးလောင်တိုင် ငုတ်တို၊ မီးကျွမ်းအသား တိုးလိုးတွဲလဲ။ မီးသင့်အုတ်နံရံတို့သာ အချိုးမကျ၊ မလှမပ မြင်နေရသည်။ တံခါးမဲ့ မီးသင့်ပြတင်းပေါက် သံတိုင်များမှာတော့ မြက်ခြောက်ပင်လေးတွေ တင်ကျန်ရစ်နေသည်။

တကျိုကျို အသံပေးရင်း စာကလေး တစ်ကောင်သည် လျှာထိုးကြမ်းအောက် ထုပ်ကြားမှ ဆင်းလာ၏။ သံတိုင်ပေါ်က မြက်ပင်ကို နှုတ်သီးနှင့် ကောက်သည်။ ဖလပ် ဖလပ် အသံပေးကာ အားစိုက်ပျံပြီး ထုပ်နှင့် ကြမ်းကြားနေရာလွတ်မှာ နားသည်။ ချီလာသော မြက်ခြောက်ပင်ကို ချသည်။ ခေါင်းလေး ငဲ့ကာ ဟိုသည် ကြည့်သည်။ နှုတ်သီးကြားမှာ မြက်ခြောက်ပင် တစ်ထွေးကြီးနှင့် နောက်ထပ် စာကလေး တစ်ကောင်က